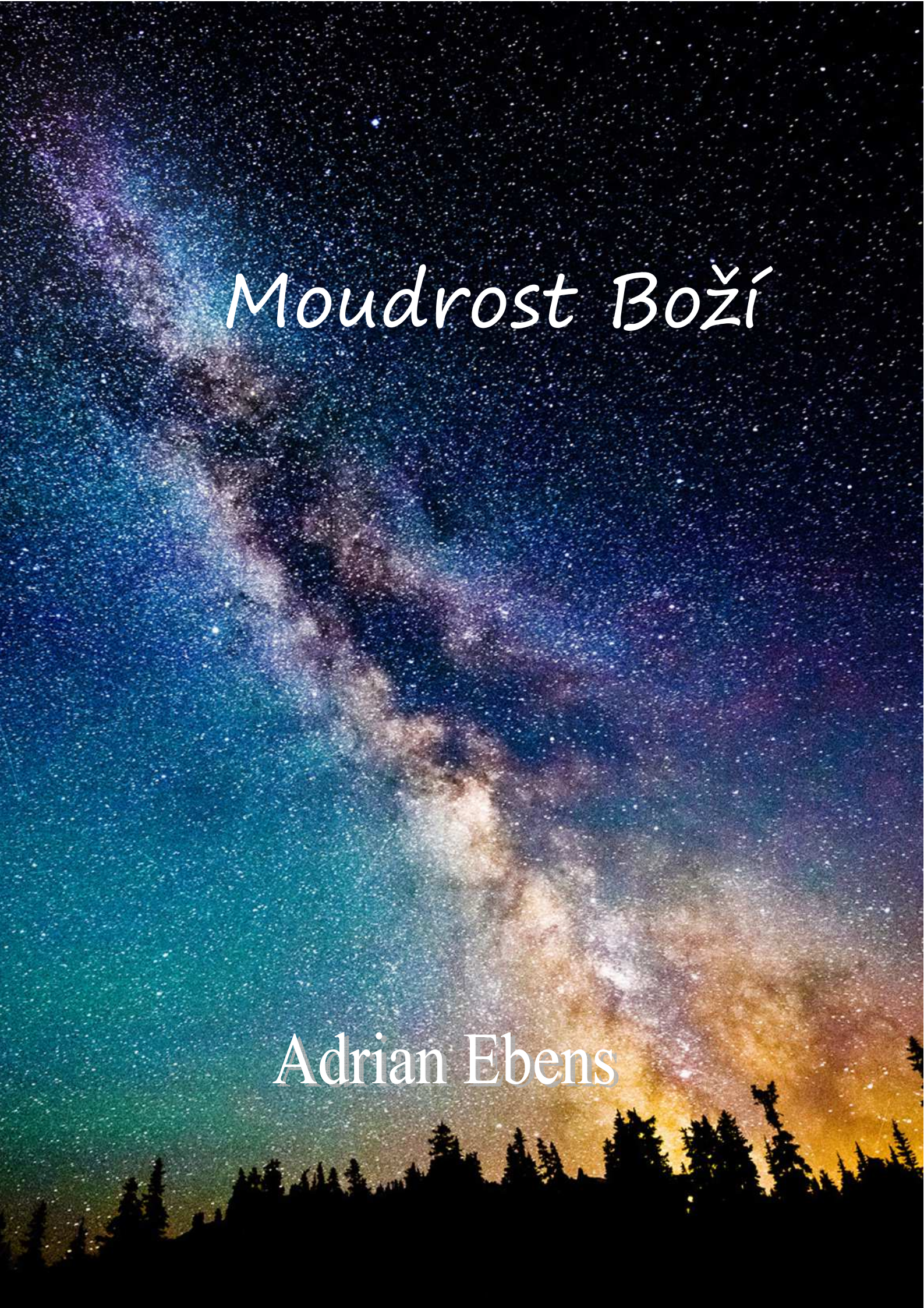

A full-page background image showing a night sky with the Milky Way galaxy. The galaxy's core is visible as a bright, yellowish-white band of light, surrounded by a dense field of stars. The sky transitions from a deep blue at the top to a vibrant green and yellow near the horizon. At the bottom, the dark silhouettes of evergreen trees are visible against the glowing horizon.

Moudrost Boží

Adrian Ebens

Titul originálního australského vydání

The Wisdom of God

maranathamedia.com

© Copyright 2016

Tisk: maranathamedia.de

Překlad: Jutta Deichsel

Upravila: Heidi Schnabellehner

Biblické texty z Lutherovy Bible, pokud není uvedeno jinak

Do češtiny přeloženo z německého originálu vydání Die Weisheit Gottes

Překlad: Jitka Nekvindová

Veškeré biblické verše citovány z Českého studijního překladu dostupného z SOB na www.obohu.cz, není-li uvedeno jinak.

České znění citátů z díla E. G. Whiteové převzaty z elektronické podoby dostupné na <https://egwwritings.org/> od organizace Publikace Ellen Gould Whiteové

Obsah

1. Náš Otec	4
2. Panovník nade všemi.....	5
3. Moudrost Boží	7
4. Rovnost.....	10
5. Vůle.....	11
6. Vznik krize.....	12
7. Stvoření k Jeho obrazu	14
8. Otec lži	17
9. Lidstvo na scestí.....	18
10. Shrnutí	21
11. Dvě cesty	22
12. Základy Babylonu	23
13. Podstata Babylonu	25
14. Linie odpadnutí.....	28
15. Povolání z Babylonu	30

1. Náš Otec

Jednou se obrátili učedníci na Ježíše a předložili mu důležitou prosbu:

Jednou se Ježíš modlil na nějakém místě; a stalo se, když přestal, že mu jeden z jeho učedníků řekl: „Pane, nauč nás modlit se, jako tomu naučil své učedníky i Jan.“ **Lukáš 11,1**

Odpověď, kterou jim Ježíš dal, nám říká to nejdůležitější, co bychom měli o Bohu vědět. V textu modlitby se pokoušíme s Bohem mluvit a komunikovat. Jméno, které Ježíš použil jako svůj první vztažný bod, k nám hovoří o základní identitě Boha a o tom, kdo On je. A tak nás Ježíš učil, jak máme oslovovat Boha, když se modlíme:

Řekl jim: Když se modlíte, říkejte: Otče náš, který jsi v nebesích. **Lukáš 11,2**

Náš Otec. Nehledě na vše ostatní, co bychom o Bohu mohli vědět, je Bůh především a v první řadě Otec. Tento jednoduchý popis nám říká o Bohu mnohé. Učí nás, že Bůh je především bytostí, která je vztahově založena. Chtěl by, abychom Ho oslovovali tak, jak se oslovují příbuzní. Pojem Otec vypovídá nejen o schopnostech a síle, ale promlouvá k nám o Jeho vztahu a spojení s vesmírem. On je Otcem a pramenem všech věcí. Tak jaký druh otce je tedy Bůh?

Když jednou Mojžíš promlouval k Bohu, prosil Jej, aby mu Bůh vyjevil svou slávu nebo to, co je na Něm tak zvláštní. Bůh mu odpověděl takto:

Hospodin sestoupil v oblaku, stál tam s ním a zavolal jméno Hospodin. Hospodin prošel kolem něho a zavolal: Hospodin, Hospodin, Bůh soucitný a milostivý, pomalý k hněvu, hojný v milosrdenství a věrnosti.

2. Mojžíšova 34,5-6

Všimni si toho, co Bůh Mojžíšovi ukázal. Mluvil o svém charakteru. To je na Bohu ta nejkrásnější věc, Jeho charakter. Je milosrdný, milostivý a trpělivý, překypující dobrotou a věrností. Ve světě, ve kterém žijeme, nacházíme tyto charakterové vlastnosti velmi zřídka, ale když je přece u druhých nalezneme, velmi si jich ceníme. Učedník Jan shrnul Boží charakter tím, že napsal:

Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska. **1. Janův 4,8**

Bůh je milující Otec, který veškerému svému stvoření věnuje hlubokou péči. Jak velké je jeho stvoření? Bible nám říká, že je Otcem celého nebe a země.

Z toho důvodu klekám na kolena před Otcem našeho Pána Ježíše Krista, po němž má své jméno každá rodina v nebesích i na zemi, **Efezským 3, 14-15**

Celý vesmír patří našemu Nebeskému Otci a každý v tomto vesmíru je částí Jeho rodiny. Možná jsme v pokušení myslet si, že Bůh nemůže při takovém množství lidí myslet na každého, a že na některé zapomíná, ale poslechni si pozorně, co o tom řekl Ježíš:

Což se neprodává pět vrabců za dva haléře? A ani jeden z nich není zapomenut před Bohem. Vždyť i všechny vlasy na vaší hlavě jsou spočteny. Nebojte se! Jste cennější než mnoho vrabců. **Lukáš 12, 6-7**

Bůh nezapomíná na nikoho. Ví o nás všechno a má hluboký zájem o náš život a to, co děláme a co si myslíme. Opravdu na nás nikdy nepřestává myslet:

Hospodine, můj Bože, ty jsi s námi učinil mnoho svých divů a úmyslů; nikdo se s tebou nemůže měřit. Chci je oznamovat a hovořit o nich - je jich víc, než se dá vypovědět. **Žalmy 40,5**

Má pro nás zvláštní plány a vize o tom, čím se můžeme stát:

Vždyť já znám úmysly, které s vámi zamýšlím, je Hospodinův výrok. Úmysly o pokoji a ne o zlu, abych vám dal budoucnost a naději. **Jeremiáš 29,11**

Vše dobré, co máme a zakoušíme, přichází od Něj:

Každé dobré dání a každý dokonalý dar je shůry, sestupuje od Otce světél, u něhož není proměny ani zatmění z odvrácení. **Jakubův 1, 17**

Nejpodivuhodnějším znázorněním toho, co k nám Bůh cítí, jsou Jeho slova při křtu Jeho jednorozeného Syna Ježíše:

A hle, ozval se hlas z nebes, který říkal: „Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení.“ **Matouš 3,17**

Bůh miloval svého Syna jakožto lidskou bytost. Měl v Něm zalíbení. To, co je na tom velkolepé je, že můžeme při uznání Ježíše jako Božího Syna zažít právě takové přijetí.

ke chvále slávy jeho milosti, kterou nás obdařil ve svém milovaném Synu.
Efezským 1,6

Budeme úlohu Ježíše zkoumat ještě mnohem hlouběji, otázky, proč přišel na zem, proč potřebujeme, abychom byli skrze Něj přijati a také přijati jsme. Stěžejním bodem, který zde ještě jednou chceme zdůraznit je, že Bůh je milující a něžný Otec, který se o nás pečlivě stará a zajímá se o každý aspekt našeho života.

2. Panovník nade všemi

V minulé kapitole jsme si řekli, že Bůh je laskavý Otec, který na nás stále myslí, a který má plány a vize pro naši budoucnost. Také jsme viděli, že je Otcem celého vesmíru. V této části se podívejme, které vlastnosti Bohu umožňují zaujímat toto postavení a činit věci, které činí.

První odpověď, kterou nám Bible poskytne, říká, že On je Mistr a Panovník, který vládne nad vším.

my máme jediného Boha, Otce, od něhož je všechno ... **1. Korintským 8,6**

Králi věků, nepomíjejícímu, neviditelnému, jedinému moudrému Bohu čest a sláva na věky věků. Amen. **1. Timoteovi 1,17**

Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. **5. Mojžíšova 6,4**

Otec je ten jediný Bůh, od kterého pocházejí všechny věci. Bůh od nikoho nepřijal svou moc, moudrost a své vědění. Všechno, co vidíme, pochází od Něj.

Hle, Panovník Hospodin přichází s mocí a jeho paže pro něj vládne. Hle, jeho mzda s ním a jeho odměna před ním. Bude pást své stádo jako pastýř, svou paží shromáždí jehňata a v náruči je ponese, březí povede pomalu. Kdo svou dlaní odměřil vody a nebesa pídí vyměřil a do třetinky nabral prach země? Kdo odvážil hory na váze a na miskách kopce? Kdo vystrojil Hospodinova ducha, kdo byl jeho rádce a poučil ho? S kým se radil, aby mu dal porozumět a vyučil ho cestě práva, naučil ho poznání a dal mu poznat cestu rozumnosti? Hle, národy jsou před ním jako kapka na větru nebo jako poprašek na vahách. Hle, ostrovy nadzvedá jako smítko. **Izaiáš 40,10-15**

Jak vzácné je tvé milosrdenství, Bože! Synové lidští hledají útočiště ve stínu tvých křídel. Sytí se tučností tvého domu, napájíš je proudem svých rozkoší. Neboť u tebe je pramen života; díky tvému světlu vidíme světlo. **Žalmy 36,7-9**

Bůh je všemohoucí. To znamená, že Jeho moc je bezmezná, bez konce. Síla, která je obsažena v biliónech a triliónech atomů, pochází od něj. Tato moc je mimo naši představivost. Je nemožné něco Ho učit, neboť On ví vše, co je k vědění, to znamená, že je vševědoucí. Všechna moudrost a všechno vědění pochází od Něj.

Tato síla a moudrost k nám proudí skrze Jeho Ducha, který je jako řeka.

I ukázal mi řeku vody života, čirou jako křišťál, která vycházela z trůnu Božího a Beránkova. **Zjevení Janovo 22,1**

Řeka svým proudem oblažuje Boží město, svaté příbytky Nejvyššího. Bůh je uprostřed něj, nezhroutí se. Bůh mu přijde na pomoc hned za rozbřesku.

Žalmy 46,4-5

Prostřednictvím svého Ducha může být Bůh ve stejnou dobu všudypřítomen. Tuto schopnost nazýváme všudypřítomnost. I to je něco, co je pro nás velmi těžko pochopitelné, ale podívej se, co říká Bible:

Kam odejdu před tvým duchem? Kam uteču před tvou tváří? Vystoupím-li na nebesa, tam jsi ty. Ustelu si v podsvětí, jsi i tam. Když se vznesu na křídlech jitřenky a usadím se za koncem moře, i tam mě bude provázet tvá ruka, tvá pravice se mě chopí. **Žalmy 139, 7-10**

Tato řeka je řekou života a všechno, co je pro život třeba, je v ní obsaženo. Je to Jeho Duch v nás, který nás udržuje na živu a nechává tlouci naše srdce.

Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, je Pánem nebe i země a nebydlí ve svatyních zhotovených rukou ani si nedává sloužit lidskýma rukama, jako by něco potřeboval; on dává všem život, dech i všechno. Učinil z jedné krve všechno lidstvo, aby přebývalo na celém povrchu země; ustanovil jim nařízená období a hranice jejich přebývání, aby hledali Boha, zda by se jej snad mohli dotknout a nalézt ho, a přece není od nikoho z nás daleko. Neboť, v něm žijeme, pohybujeme se a jsme, jak to řekli i někteří z vašich básníků: 'Vždyť jsme i jeho rod.' **Skutky apoštolů 17, 24-28**

Abych to krátce shrnul: Viděli jsme, že existuje jeden Bůh, který je všemohoucí, vševědoucí a všudypřítomný skrze svého Ducha. Všechna autorita a moc patří jemu a tomu, komu by je chtěl On sám dát.

3. Moudrost Boží

Zdá se, že je překvapující myslet si, že se bytost, která je všemohoucí a vševědoucí, dostane do situace, kdy nemůže něco udělat. Něco, co bylo tak důležité, že Bůh Otec bez toho nemohl založit své království.

Když se díváme na hlubší důsledky skutečnosti, že všechen život, všechna síla a moudrost pochází od Boha, uvědomujeme si, že Bůh nemohl stvořit milióny obyvatel svého vesmíru a dát jim seznam s pokynem, aby se jím řídili. Schopnost podřídit se Bohu, důvěřovat mu a dělat věci podle Něj, se musela stát částí proudu Řeky, která proudí z Božího trůnu.

Problém je, že Bůh se nikomu nepodřizuje, nepotřebuje nikoho poslouchat nebo jej následovat v tom, jak věci dělat. Takový vzor nemohl poskytnout. Ve své veliké moudrosti vyňal ze sebe sama Syna, který byl Jeho věrným obrazem a dal mu vše, co měl a vše potom stvořil skrze Něj.

Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům v prorocích; na konci těchto dnů k nám promluvil v Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož učinil i věky. On je září jeho slávy a otiskem jeho podstaty, všechno nese svým mocným slovem. Když skrze sebe vykonal očistění od našich hříchů, posadil se po pravici Majestátu na výsostech. Stal se tím vznešenější nad anděly, čím význačnější jméno dědičně obdržel. Neboť kterému z andělů kdy řekl: 'Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil'? A opět: 'Já mu budu otcem a on mi bude synem'?

Židům 1, 1-5

Neboť jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život sám v sobě. **Jan 5, 26**

Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí on, to činí stejně i Syn. **Jan 5, 19**

A ten, kdo mne poslal, je se mnou; nezanechal mne samotného, protože já stále činím to, co se jemu líbí.“ **Jan 8,29**

Jan 8, 42 Ježíš jim řekl: „Kdyby byl Bůh váš Otec, milovali byste mě, neboť z Boha jsem vyšel a od něho přicházím. Nepřišel jsem sám od sebe, ale on mne poslal.

Dávejte si pozor, ať vás někdo neodvede jako zajatce skrze filozofii -- prázdný svod podle lidské tradice, podle živlů světa, a ne podle Krista. Neboť v něm tělesně přebývá veškerá plnost Božství. I vy jste v něm naplnění. On je hlavou každé vlády a moci. **Koloským 2, 8-10**

Vše bez výjimky, co Bůh pro svůj vesmír potřeboval, bylo nyní v Jeho Synovi; moc, moudrost a život, ale i důvěra a poslušnost, jakož i uznání autority Otce a cit pro Otcovu lásku a přijetí. Boží Syn je dokonalost Boha samého a absolutní základ Božího království.

Proto ho také Bůh povýšil nade vše a dal mu jméno, které je nad každé jméno, aby se ve jménu Ježíše sklonilo každé koleno; ti, kdo jsou na nebi i na zemi i pod zemí, a k slávě Boha Otce aby každý jazyk vyznal, že Ježíš Kristus je Pán. **Filipským 2, 9-11**

Otec tedy vyvýšil svého Syna a učinil Jej Boží mocí a vzorem pro vesmír. Bůh přivedl Ducha svého Syna do života každé bytosti, kterou stvořil, aby všem dal život, pocit požehnání a vědomí podřízenosti a poslušnosti plné důvěry. Bez Kristova Ducha není možné vědět, jak se Bohu podrobit, důvěřovat a poslouchat Jej. Všimni si, co říká Bible:

I ukázal mi řeku vody života, čirou jako křišťál, která vycházela z trůnu Božího a Beránkova. **Zjevení Janovo 22, 1**

„Až přijde Zastánce, kterého vám pošlu od Otce, Duch Pravdy, jenž vychází od Otce, ten o mně vydá svědectví. **Jan 15, 26**

Římanům 8, 9-10 Vy však nejste v těle, ale v Duchu, pokud ve vás vskutku Duch Boží přebývá. Jestliže však někdo nemá Kristova ducha, ten není jeho. Je-li však Kristus ve vás, je sice tělo mrtvé kvůli hříchu, ale duch je živý kvůli spravedlnosti.

To je důvod, proč je Ježíš nazýván Boží moudrostí a mocí. Kristova osobnost je prostřednictvím média Božího Ducha přivedena do každé stvořené bytosti. Je to Kristova moudrost, která přichází do našich srdcí a učí nás, jak můžeme Otce milovat a poslouchat; To život Kristův oživuje každý nerv a každou nitku naší bytosti a udržuje nás naživu.

ale těm, kteří jsou povoláni, Židům i Řekům, kážeme Krista - Boží moc a Boží moudrost. **1. Korintským 1, 24**

Vy však jste z něho v Kristu Ježíši, jenž se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením i vykoupením. **1. Korinským 1, 30**

Proto je to Kristův Duch v nějaké osobě, který jí dává moudrost činit věci, být spravedlivý a dobrý. Šalomoun psal o tom, jak funguje moudrost ve vesmíru.

Já, moudrost, bydlím s chytrostí, nalézám poznání a rozvahu. Bázeň před Hospodinem znamená nenávidět zlo; povýšenost, pýchu, zlou cestu a obojaká ústa, to nenávidím. Má je rada i úspěch, jsem rozumnost, má je síla. Skrze mě králové kralují a mocnáři ustanovují spravedlnost. Skrze mě vládnou vládcové i šlechtici, všichni spravedliví soudcové. Já miluji ty, kteří milují mě; kdo mě usilovně hledají, naleznou mě. U mne je bohatství i sláva, trvalý majetek i spravedlnost. Mé ovoce je lepší nežli zlato, byť seberyzejší, výnos ze mne je nad pročištěné stříbro. Chodím po cestě spravedlnosti a po stezkách práva, abych dala dědictví těm, kteří mě milují a naplnila jejich sklady. **Příslaví 8, 12-21**

Potom pokračuje a popisuje, jak Bůh zplodil svého Syna a jak jej ustanovil:

Hospodin mě vytvořil na počátku své cesty, dávno před svými činy, již tenkrát. Odvěků jsem byla utvořena, od počátku, od dávnověku země. Když ještě nebyly hlubiny, zrodila jsem se, ještě když nebyly prameny obtěžkány vodou. Dříve nežli byly hory ponořeny, před kopci jsem se zrodila; když ještě neučinil zemi a pláně, ani první prach světa, když založil nebesa, byla jsem tam; když vyměřoval obzor nad mořskou hlubinou, když upevnil oblaka nahoře, když posílil prameny mořské hlubiny, když postavil moři jeho hranici, aby voda nepřekračovala jeho příkaz, když vyměřoval základy země, byla jsem vedle něho jako řemeslník, byla jsem jeho potěšením den za dnem, radovala jsem se před ním po celou dobu. Radovala jsem se z celé jeho země, mé potěšení bylo s lidskými syny. **Příslaví 8, 22-31**

Budiž vzdán dík Otci za Syna, bez něhož by vesmír nemohl fungovat, nic by řádně neprobíhalo. Teď vidíme úhrnem Boží dokonalost. Otec je jediný pravý Bůh, který je pramenem všeho. On stvořil Syna, kterému vše předal. Ze Syna pramení všechny součásti, které jsou potřeba k tomu, aby mohl vesmír fungovat. Moc a moudrost spojeny s poslušností plné důvěry a podřízenosti. Osobnost Syna proudí do vesmíru skrze všudypřítomného Božího Ducha. Je to skvělý systém a Bůh je extrémně moudrý, že to takto zařídil.

Pavel to nádherně shrnuje, když říká:

1. Korinským 8, 6 My máme jediného Boha, Otce, od něhož je všechno a pro něhož jsme my, a jediného Pána, Ježíše Krista, skrze něhož je všechno, i my jsme skrze něho.

4. Rovnost

V minulé kapitole jsme studovali podivuhodnou moudrost Boží, ve které Bůh položil základy vesmíru. Stvoření Syna, vybaveného všemi božskými vlastnostmi, bylo prostředkem k tomu, aby byla Boží dokonalost skrze Ducha Svatého přenesena do srdcí veškerého stvoření. Další věcí, kterou Bůh poskytl, byla základní definice rovnosti pro všechny morální bytosti nezávisle na jejich postavení v celém stvoření.

Otec dal svému Synovi autoritu, aby Mu byl roven. Všimni si pozorně toho, že ke zrovnoprávnění Syna nedošlo prostřednictvím moci, která Mu byla dána, ale skrze Otcovu autoritu a požehnání. Kdyby byl Syn jen proto považován za rovného svému Otci, že měl Jeho moc, pak by byla definice rovnosti založena na rovnosti moci. Tato definice by možná dostala Syna do pozice, kdy musí dokazovat svou rovnost stavěním své moci na odiv. To je přesně to, co Satan při pokoušení Ježíše na poušti požadoval, použití moci, aby dokázal své spojení se svým Otcem. Naštěstí spočívá Syn v požehnaném Otcově Slovu. Syn jednoduše důvěřuje svému Otci a nemusí nikomu nic dokazovat. Vztah mezi Otcem a Synem byl rozhodujícím a utvářejícím vztahem vesmíru. Všechny vztahy mezi řády tvorstva by byly podle tohoto vztahu strukturovány. Otec učinil Syna sobě rovným.

Mějte tedy v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši. Ačkoli byl ve způsobu Božím, nelpěl na tom, že je roven Bohu. **Filipským 2, 5-6**

Vždyť Otec ani nikoho nesoudí, ale všechnen soud svěřil Synu, aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce. Kdo nectí Syna, nectí Otce, který ho poslal. **Jan 5, 22-23**

Tento moudrý krok zajistil, že se definice rovnosti nachází ve vztahové rovině. Tím myslíme to, že je to Otcem definovaný vztah, který Syna a Otce činí sobě rovnými. Všechny stopy moci zdědil Syn od Otce, a proto nemají žádný podíl na definici rovnosti. Ztrácejí v rovnosti na významu. Bůh to učinil proto, aby se jeho stvoření nesrovnávala podle talentu a schopností, které přijala, ale spíše prostřednictvím své schopnosti vzájemně se znát a rozumět si.

Povaha rovnosti Otce a Syna je tak důležitou definicí pro celý vesmír. Pokud tomuto vztahu špatně rozumíme, chápeme špatně všechno stvoření Božího království. Jednou z nejpodivuhodnějších věcí na Božím Synu je, že On ví všechno, co je možné o Otci vědět. Nikdo neumí tak jako On vysvětlit celému vesmíru, jaký je Bůh. Podívej, jak Ježíš popisuje svou rovnost s Otcem v následujících výrocích:

... jako Otec zná mne a já znám Otce. **Jan 10, 15**

Proto mohl Ježíš s jistotou říci:

Kdo viděl mne, viděl Otce. **Jan 14,9**

To není nějaký mystický výrok o jedinečné substanci, je to výrok o tom, že Ježíš ví vše o svém Otci a je naplněn Jeho charakterem a Jeho osobností. Ve vesmíru není nikoho, kdo zná Otcovy myšlenky tak přesně, jako zná On myšlenky každého, Syn je ten jediný, který ví. Jejich vztah zajišťuje, že to, co uctíváme, je spíše Jejich láskyplný vztah než moc, kterou dohromady mají.

Prorok Jeremiáš odhaluje nádheru Božího království, když píše:

Toto praví Hospodin: Ať se moudrý nechlubí svou moudrostí, ať se hrdina nechlubí svou zdatností, ať se bohatý nechlubí svým bohatstvím, ale kdo se chlubí, ať se chlubí tím, že je rozumný a zná mě, že já, Hospodin, vykonávám na zemi milosrdenství, právo a spravedlnost, protože v těchto věcech mám zalíbení, je Hospodinův výrok. **Jeremiáš 9, 23-24**

V souladu s tímto zjišťujeme, že definice rovnosti, která udává celkový tón Božího království, je postavena na identitách Otce a Syna a na tom, jaký vztah k sobě navzájem mají. To, že Syn sdílí Otcovu moc, není určeno něčím, co On sám může přinést vzhledem k moci a k postavení, které má, ale jen skrze Otcovu vůli a zalíbení.

Proto ho také Bůh povýšil nade vše a dal mu jméno, které je nad každé jméno. **Filipským 2, 9**

A opět, když uvádí Prvorozeného do světa, praví: „Ať se mu pokloní všichni andělé Boží.“ **Židům 1, 6**

Lukáš 9, 35 A z oblaku se ozval hlas: „Toto je můj Syn, Vyvolený, toho poslouchajte.“

Rovnost je založena na autoritě otce, nikoli na vlastnostech Syna. V rámci této definice mají Otec a Syn individuální identity, a přece jsou si rovni.

Následek toho se nemusí zdát na první pohled zřejmý, ale účinek na lidskou rodinu je obrovský, zvláště když mluvíme o rovnosti mezi muži a ženami, a jak je tato rovnost definována.

5. Vůle

Nyní vidíme, že Duch Božího Syna proudí do celého obydleného vesmíru a do srdcí a myšlenek všech. Aby Boží vesmír mohl opravdu spočívat na vztazích, musela mít jeho stvoření schopnost rozhodnout se, zda chtějí přijmout tohoto životadárného Synova Ducha nebo zda jej odmítnout. Bez této schopnosti rozhodnout se, by bylo všechno tvorstvo plně automatizováno a robotizováno. Bůh dal každému stvořenému morálnímu tvorovi vůli se schopností rozhodovat se. Tato schopnost rozhodnout se je omezena na volbu: milovat Boha a přijmout Jej a Jeho životadárného Ducha skrze Božího Syna nebo Jeho život odmítnout a přivést na sebe smrt.

Jestliže je však ve vašich očích nežádoucí, abyste sloužili Hospodinu, vyberte si dnes, komu budete sloužit: Zda bohům, kterým sloužili vaši otcové, když byli za řekou, nebo zda bohům Emorejců, když sídlíte v jejich zemi. Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu. **Jozue 24, 15**

Příslaví 3, 5-6 Důvěřuj Hospodinu celým svým srdcem, nespolehej se na svoji rozumnost. Poznávej ho na všech svých cestách a on napřímí tvé stezky.

Schopnost rozhodnout se znamená, že každý jednotlivec přijme životadárné vlastnosti Božího Syna za své. Láska Syna k Otci se stane naší láskou, podřízenost a důvěra Božího Syna se stanou naší podřízeností a důvěrou. Jeho spravedlnost se stane naší skrze trvalé rozhodnutí podříditi se. Schopnost podřízení se a svobodného rozhodování přišla původně skrze řeku, ale jak již brzy uvidíme, přišla krize, která zasáhla vesmír, rozdělila Boží rodinu a přinesla všem velkou bolest.

6. Vznik krize

Když bylo vše připraveno, byl dán Božímu Synovi úkol stvořit vesmír. Díky moci svého Otce stvořil zástupy hvězd, planety a vše živé. Stvořil velký zástup andělů, z nichž první měl jméno Lucifer, které znamená světloňoš.

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno vzniklo skrze ně a bez něho nevzniklo vůbec nic, co je.

Jan 1, 1-3

a objasnil všem, jaká je správa toho tajemství od věků ukrytého v Bohu, jenž všechno stvořil. **Efezským 3,9**

Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům v prorocích; na konci těchto dnů k nám promluvil v Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož učinil i věky. **Židům 1, 1-2**

Lucifer znal pozici Božího Syna a věděl, že On dostal za dědictví celou plnost Boží. Začal ztrácet obraz Boží moudrosti v Jeho Synovi. Prostřednictvím daru vůle začal pátrat po tom, na základě čeho je Boží Syn roven Bohu. Začal toužit po pozici Syna a usoudil, že když mohl tuto pozici přijmout Syn, proč by ji také nemohl mít on, Lucifer? Proč by tu nemohlo být ještě jiné třetí stvoření, které by mohlo být jako Bůh? Nechápal životně důležitou roli Syna a Jeho podřízeného Ducha, který drží pohromadě celý vesmír (Koloským 2, 9-10).

Místo toho, aby respektoval identitu a charakter Boha a Jeho Syna, začal toužit po moci a pozici samotného Boha. Jedním jeho myšlenkovým pochodem bylo, že byl-li Syn narozen z Boha, nemohl být Bohu roven. Divil se, proč by měl uctívat stvoření, které ve své podstatě nebylo mocné, a které za svou existenci vděčilo někomu jinému. Došel k závěru, že buď mu bude dovoleno zastávat stejné postavení, jaké má Syn, neboť by to byla krádež jeho práv ve prospěch Syna, kdyby Jej uznal za Bohu rovného.

Mějte tedy v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši. Ačkoli byl ve způsobu Božím, nelpěl na tom, že je roven Bohu. **Filipským 2, 5-6**

Jak jsi spadl z nebes, třpytivá hvězdo, synu úsvitu? Byl jsi odseknut k zemi, ty, který jsi porážel národy! A ty sis řekl ve svém srdci: Vystoupím do nebes, nad hvězdy Boží vyvýším svůj trůn; usednu na Hoře shromáždění na nejzazším severu. Vystoupím na výsosti oblaku, vyrovnám se Nejvyššímu. **Izaiáš 14, 12-14**

Ty jsi byl zastírající cherub ochránce a tak jsem tě ustanovil, byl jsi na svaté Boží hoře, procházel ses uprostřed ohnivých kamenů. Byl jsi bezúhonný na svých cestách ode dne, kdy jsi byl stvořen, dokud v tobě nebyla nalezena zvrácenost. **Ezechiel 28, 14-15**

Lucifer si ve svém srdci řekl, že svůj vlastní trůn vztyčí nad hvězdami či Božími anděly. Vystoupí na pozici Nejvyššího. Cele se zaměřil na získání moci a postavení. Jeho přáním nebylo získat Boží charakter, šlo mu jen o Jeho postavení a moc.

Je záhadou, proč začal Lucifer takto smýšlet. Bible nám o tom nic neříká, ale protože dal Bůh všem tvorům schopnost rozhodovat se, použil Lucifer tuto schopnost, aby své srdce odvrátil od Boží moudrosti a podřízenosti Jemu a od Jeho plánu pro vesmír.

Bůh se pokusil ukázat Satanovi směr, kterým se vydal. Byly mu vysvětleny důvody, proč Boží Syn zastává postavení, které má. Ale Lucifer to odmítl poslouchat a stal se tak Satanem - žalobcem. Obžaloval Boha, že zřídil nedokonalé království a odmítl uctívat Božího Syna. Místo toho se rozhodl, když nemůže být roven Bohu, že bude uznávat jen takového Boha, který má moc, která je jeho vlastní, a kterou od nikoho jiného nepřijal.

Zde je moc důležitý bod, který musí být splněn. Bůh sám je pramenem života. Nesoulad s Bohem, odmítání důvěřovat Mu a poslouchat Jej, tě v mžiku oddělí od života. Život přichází jen skrze podřízení se Bohu a podřízenost skrze Synova Duchu. To je jeden z mnoha podstatných důvodů, proč jsou oba, Otec i Syn, tak životně důležití. Tím, že Satan odmítl podřídit se, vzdoroval podřízenému Synovu Duchu. Tento akt vzdoru je už sám o sobě znakem nenávisti a vraždy. To je důvodem, proč *je tělesné smýšlení nepřátelské vůči Bohu*. (**Římanům 8,7**). Když se Satan protivil Bohu, musel Bůh rychle vydat rozhodnutí - rozhodnutí, na které byl připraven, které ale muselo být nyní provedeno. Tím, že se Lucifer protivil Bohu, řekl *Ne Duchu Kristovu a zabil Božího Syna*. Řekl: Chci tvou moc, ale ne tvého Syna. Bůh tedy musel buďto nechat Lucifera zemřít, protože opustil pramen života, nebo by musel dovolit svému Synovi zemřít v souladu s tím, co Lucifer skutečně učinil ve své mysli.

Kristova smrt není aktem soudcovské spravedlnosti ze strany Boha, který požaduje exaktní odplatu; je to důsledek přírodního zákona vesmíru, že život sám přichází od Boha a Jeho Syna. Lucifer by z této smrti nikdy neprofitoval,

protože se nikdy nerozhodl uznat identitu Božího Syna, ale Kristova smrt odhalila celé tažení Satana a jeho andělů, takže vesmír může rozpoznat, co bylo v Satanově mysli. Kdyby byl Lucifer zemřel, místo aby se k tomu hned na začátku rozhodl Syn, nebyl by nikdo rozuměl tomu, proč zemřel a Bůh by naháněl hrůzu místo aby byl milován. Boží Syn byl „zachycen nákladním vlakem“ plným odporu vůči Boží vůli. Budťo musel Bůh nechat tento vlak vykolejit nebo dovolit svému Synovi zemřít v naději, že dojdeme k poznání, kdo Syn skutečně je. To je to, co smrt na kříži skutečně znamená - poznat Jeho pravou identitu v Božím království (**Jan 17,3**).

Satan začal šířit své názory mezi ostatními anděly a nakonec byla třetina andělů přesvědčena, že má Satan pravdu. Proč by se měli podřizovat tomuto Synovi, který vše zdědil od Otce, co na Něm bylo tak zvláštního? Odmítli podříditi se vůli Boží. Tak vypukla v nebi jakási nešťastná válka slov (πόλεμος - polemos) a Satan byl se svými přívrženci vyhnán.

Zjevení Janovo 12, 7-9 A v nebi nastala válka: Michael a jeho andělé museli bojovat s drakem. Drak i jeho andělé bojovali, ale neobstáli, a už pro ně nebylo místo v nebi. A byl svržen veliký drak, ten dávný had, nazývaný Ďábel a Satan, který svádí celý obydlený svět. Byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním.

Bůh by býval mohl nechat Satana zemřít, ale semínka jeho nebezpečných myšlenek musela vzklíčit a vyrůst. Když Satan odmítl jediný jemu dostupný život skrze Božího Syna, mohlo by mu býti dovoleno zemřít, ale andělé a zbytek vesmíru by si mohli začít myslet, že Bůh ho ve skutečnosti násilím zničil, což by vedlo ke lži, že Bůh je ve své podstatě násilnický. Každý se bude muset sám od sebe naučit, proč je život pro stvoření možný jen skrze Syna. Každý ve vesmíru bude mít šanci vytvořit si úsudek o tom, kdo měl pravdu, jestli Bůh nebo Satan.

7. Stvoření k Jeho obrazu

Satan a třetina andělů zpochybnili pozici Syna a Jeho vztah k Jeho Otci. Nebyl tu nikdo, kdo by ověřil původ vztahu Otce se Synem, a proto museli Otci důvěřovat že ví, co je pro všechny nejlepší.

S vědomím, že by mohl přijít čas, kdy by byl Jeho vztah ke Svému Synovi zpochybňován, pojal Bůh úmysl více objasnit tento zvláštní vztah, který se svým Synem měl. Poskytl by vesmíru příklad, na kterém by tento mohl lépe pozorovat životně důležitou dynamičnost nadřizenosti a podřizenosti ve vztahu Otce a Syna.

Bylo to právě v době, kdy Otec a Syn plánovali projekt Země, kdy se Luciferova frustrace stupňovala. Lucifer žádal, aby se stal vládcem tohoto světa, ale jeho prosbě nebylo vyhověno. Kristus se měl stát vládcem tohoto světa, protože tento svět měl být stvořen k obrazu Otce a Syna. Lucifer začal na Božího Syna žárlit. Kéž by byl jen prostě důvěřoval, že mu tento projekt pomůže lépe pochopit onen zvláštní vztah mezi Otcem a Synem a také to, proč je role Syna tak rozhodující pro Boží království. Žel to neudělal.

Bůh a Jeho Syn postoupili s plánem stvořit Zemi a vyjevit vesmíru zcela zvláštní obraz Jejich vztahu. A Bůh svému Synovi řekl: *Učiňme člověka k našemu obrazu, jako naši podobu.* **1. Mojžíšova 1, 26**

Kdo může pochopit výbuch kreativity, který nastal v tomto stvořitelském týdnu! Den za dnem, jak proudila tvůrčí Boží moc z Jeho Syna, dostávala země tvar. Pevnina, tráva a květiny, stromy, slunce a měsíc, zvířata a potom bylo jeviště připravené pro vrchol stvoření - stvoření muže a ženy.

Proces Stvoření má velký význam a vypráví důležitý příběh o Bohu a Jeho Synovi.

Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, stvořil ho k obrazu Božímu, stvořil je muže a ženu. **1. Mojžíšova 1, 27**

Zde je popsáno, jak se to stalo:

Hospodin Bůh vytvořil člověka z prachu ze země, a do jeho chřípí vdechl dech života; a člověk se stal živou duší. **1. Mojžíšova 2, 7**

I řekl Hospodin Bůh: Není dobré, aby byl člověk samotný. Učiním mu pomoc jako jeho protějšek. Hospodin Bůh vytvořil ze země všechnu polní zvěř a všechno nebeské ptactvo a přivedl je k člověku, aby viděl, jak je nazve. A jak člověk každou živou duší nazval, takové bylo její jméno. A člověk pojmenoval všechny dobytek a nebeské ptactvo i všechnu polní zvěř, ale pro člověka se nenalezla pomoc jako jeho protějšek. Hospodin Bůh tedy uvrhl na člověka hluboký spánek, a zatímco spal, vzal jedno z jeho žebíř a to místo uzavřel masem. A Hospodin Bůh vybudoval z žebíř, které vzal z člověka, ženu a přivedl ji k člověku. Člověk řekl: *Teď je to kost z mých kostí a maso z mého masa! Bude se nazývat ženou, protože byla vzata z muže. Proto muž opustí svého otce i svou matku a přilne ke své ženě a budou jedno tělo. A oba, člověk i jeho žena, byli nazí a nestyděli se.* **1. Mojžíšova 2, 18-25**

Bůh působil skrze svého Syna a zformoval z prachu země Adama, a poté do něj vníkl proud řeky života neb mu byl život vdechnut. Vzácné vlastnosti Syna, cit pro Otcovo požehnání a důvěru plnou lásky a poslušnost Syna pronikly šťastně do Adamovy vůle a staly se jeho součástí. Adam si docela přirozeně přál sloužit Bohu a líbit se Mu, protože tuto touhu přijal skrze Ducha od Božího Syna.

Neboť kdo poznal Pánovu mysl, která mu dá porozumět? My máme mysl Kristovu. **1. Korintským 2, 16**

Bůh postavil Adama do situace, kde si uvědomil, že mu něco chybí. Proč stvořil Bůh Adama, jen aby jej provedl procesem, kde bude něco postrádat? To nás učí něčemu zajímavému o Bohu a Jeho království. Mnohé věci se naučíme jen prostřednictvím zkušenosti, neboť tím, že Adam zjistil, že něco postrádá, se stalo jeho přání po tom ještě intenzivnějším a pocit vděčnosti se zvýšil, když mu to Bůh daroval.

Adam postrádal druhá, který by rozuměl jeho mysli; někdo, kdo by uměl ocenit jeho úspěchy a rozuměl tomu, co prožívá. Když dal Adam jména zvířatům, začal si uvědomovat, že žádné z nich není jako on, žádné mu nemohlo rozumět. Tato zkušenost zpečetila v Adamovi touhu po tom, co je v Božím království rozhodující: důvěrné vztahy. Je jasné, že tou jedinou cestou, jak to pochopit, je zažít to. Bůh by byl Adamovi mohl vysvětlovat důležitost vztahů, a jak je to dobré, ale tím, že dal Bůh Adamovi za úkol pojmenovat zvířata, bylo Adamovi myslí i srdcem brzy jasné, co je skutečně důležité.

Proč uložil Bůh Adama ke spánku a otevřel jeho tělo a vzal z něj živoucí žebro a vytvořil z něho ženu? Nevypadá to jako velmi komplikovaný způsob stvoření věcí? Celý tento proces je velmi poučný. Proces, jak byla Eva vyňata z Adama, z jeho samotné podstaty, vycházející ze strany, která je blízko jeho srdci, přímo hovoří o příběhu Otce a stvoření Jeho Syna. Proč nevzal Bůh část Adamova mozku, proč to bylo žebro, které leželo nad srdcem? Bible nám neříká proč, ale ke mně to mluví o vyřešení bolesti, která byla v jeho srdci, protože mu chyběla družka, která mu mohla rozumět a sloužit mu jako podřízená a pečující prostřednice pro símě, které nosil.

Boha žádný nikdy neviděl; jednorozený ten Syn, kterýž jest v lůnu Otce, onť vypravil. **Jan 1,18** BKR

Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v Otcově náručí, ten jej vylíčil. **Jan 1:18** B21

Z Boha jsem vyšel a od něho přicházím. Nepřišel jsem sám od sebe, ale on mne poslal. **Jan 8, 42**

Příslaví 8, 23-25 Odvěků jsem byla utvořena, od počátku, od dávnověku země. Když ještě nebyly hlubiny, zrodila jsem se, ještě když nebyly prameny obtěžkány vodou. Dříve nežli byly hory ponořeny, před kopci jsem se zrodila;

Protože to, co lze o Bohu poznat, je jim zřejmé; Bůh jim to zjevil. Jeho věčnou moc a božství, ačkoli jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa jasně vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže jsou bez výmluvy. **Římanům 1, 19-20**

Vidíme, že uvedené verše představují důkaz toho, že Syn Boží vyšel z Jeho hrudi (lůna). Slova *vyjít* a *přijít* znamenají: „*vyjít z*“ a Příslaví 8, 25 přímo hovoří o „*být zrozen*“. Apoštol Pavel to komentuje a říká nám, že stvoření nám dává přímý obraz Božství, takže nemáme žádnou výmluvu.

Kdo si umí představit, co si Adam myslel, když uviděl Evu poprvé, podíval se jí do očí a poznal, že je tu někdo, kdo mu opravdu rozumí a umí jej ocenit? Někdo, kdo byl z jeho vlastní podstaty, a někdo, kdo mohl nést jeho símě, živil by je a byl by pokorným prostředníkem plným života, který by jeho dětem a vnoučatům ukazoval, jak je důležité podřizovat se a být poslušný. Právě tak, jako Bůh potřebuje svého Syna, aby tyto vlastnosti podřízenosti poskytl, nastavil

pozemské království tak, že muž nemohl své království budovat bez své ženy. Jeho děti by nevěděly, jak se mají podřizovat, aniž by neměly živý dýchající příklad, který mají ve své matce.

To, co je mezi mužem a ženou, je hluboký posvátný vztah. Tento vztah, pokud je správně utvářen, přímo hovoří o vztahu Otce a Syna a je pro vesmír stálou připomínkou na falešnost Satanových obvinění vůči Božímu Synu.

1. Korintským 11, 10 Proto musí mít žena na hlavě znamení moci kvůli andělům.

Bůh zkoncipoval vztah mezi mužem a ženou, aby na něm učil anděly o vztahu Otce a Syna. Jaká to podivuhodná výsada byla za tímto účelem vytvořena.

Vědomi si této pravdy můžeme najít pravé tajemství manželství tím, že sami sobě dovolíme, abychom byli Božím Duchem vtaženi do obrazu vztahu Otce a Syna; tedy manžel působící jako pramen požehnání a žena, jež se chová jako názorná ukázka milující důvěry a podřízenosti.

Adamovi a Evě bylo dáno veliké a šťastné poslání; kdyby jen zůstali v obrazu Otce a Syna, kolika utrpení by zůstali ušetřeni.

8. Otec lži

Vzpomínáme si, že Satan se rozhodl, kdyby mu Bůh nedovolil, aby měl přístup k moci a výsadám Božího Syna, uctívat jen jednoho Boha, který má svou vlastní moc ze sebe, kterou nezdědil. Poté, co Bůh odmítl přijmout Satanovy „Reformy“, dostal se Satan do pozice, ve které musel přiznat, že za svůj život ještě stále vděčí Otcovi, i když nechtěl uznat významné postavení Syna.

Neexistoval žádný způsob, jak mohl Satan založit království, které by bylo založeno na jeho vlastních zásadách, když musel neustále uznávat, že všechna moc pochází od Boha. A tak přišel s VELKOU LŽÍ: „Každý má život sám v sobě. Jsou různé možnosti, jak uvažovat tímto způsobem. Mohl bys věřit, že jsi jednoduše nesmrtelný, a že nesmrtelnost je přirozenou vlastností všeho stvoření. Mohl bys věřit, že život existuje jen jako síla a že je každý s touto silou spojen a může ji použít, aby učinil, co chce. Nebo bys mohl věřit v Boha, který ti dal dar nesmrtelnosti, abys s ním naložil podle svých nejlepších schopností. Nezáleží na tom, jakou variantu si vybereš, hlavně dokud věříš, že zdroj života máš ze svého vlastního.“ To je ta největší lež ve vesmíru. Jak řekl Ježíš:

Vy jste z otce Dávla a chcete činit žádosti svého otce. On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, protože v něm pravda není. Když mluví lež, mluví ze svého vlastního, protože je lhář a otec lži. **Jan 8, 44**

Bůh by byl mohl ukončit tuto lež tím, že by připustil, aby ti, kteří Jeho Syna odmítnou, prostě zemřeli, ale Syn jim i nadále poskytoval život, i když mu to způsobovalo velikou bolest. Aby vesmír rozpoznal následky této lži, musel Syn padlé anděly nést dál a dál jim dávat život, dokonce i tehdy, když toužili po tom Jej zabít a zničit. Když Satan a jeho andělé odmítli Ježíše, nepřijímali již ducha pokorné důvěry a poslušnosti, který vycházel pouze z Něho. Ukřižovali za sebe samé ve svém charakteru a duchu Božího Syna, a přece je dále Bůh zaopatřoval silou života, aby měl Satan čas demonstrovat svou filozofii, a aby měl vesmír možnost rozhodnout, která cesta je nejlepší. Jak jsme již zmínili, něco to stálo, když bylo Satanovi dovoleno vzdorovat Bohu. Stálo to život bytosti, která byla odmítnuta, totiž Božího Syna. Satan byl vrah od začátku; Svým odporem proti Bohu zavinil smrt Krista. Tato smrt nastala v Satanově duchu, byl to akt, který musel být vesmíru zjeven, aby každý mohl vidět, co se skutečně stalo. Nebyl to Boží plán, aby k tomuto výjevu na Zemi došlo, ale žel Země je právě místem, kde k němu došlo.

9. Lidstvo na scestí

V jedné z předchozích kapitol jsme mluvili o životně důležité složce svobodné vůle. Dar této vůle, která byla dána mužům a ženám, jim dává možnost zvolit si podřízenost Bohu. Bez schopnosti rozhodnout se podřídit není pravého požehnání nebo pocitu, že se líbíme Otci. Je to pocit, že se líbíme Otci, který přináší požehnání. Podívejme se, co říká Ježíš:

A ten, kdo mne poslal, je se mnou; nezanechal mne samotného, protože já stále činím to, co se jemu líbí.“ **Jan 8, 29**

Ježíš měl neustálý pocit požehnání skrze stálé podřizování své vůle vůli Otcově. Dar vůle navíc vytváří mnoho dalších požehnání, ale to je nad rámec této studie. Když Bůh stvořil Adama a Evu, musel poskytnout prostředek, aby mohli vykonávat svou vůli. Musel jim poskytnout možnost rozhodnout se. Bez možnosti rozhodnout se Bohu znelíbit, neexistuje schopnost přijmout požehnání, pakliže člověk Bohu působí potěšení.

Bůh vytvořil schopnost působit Mu potěšení tím, že navíc poskytl možnost volby odporovat Mu skrze jezení ze Stromu Poznání Dobrého a Zlého.

A Hospodin Bůh člověku přikázal: Ze všeho stromoví zahrady směle jez, ale ze stromu poznání dobrého a zlého, z toho nejez. Neboť v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš. **1. Mojžíšova 2, 16-17**

Tím, že se každý den rozhodovali nejíst z tohoto zvláštního stromu, tím svou podřízeností Adam a Eva přijímali toto zvláštní požehnání - pocit, že Bůh v nich má zálibení. Kdyby tu tento strom nebyl, nebyli by mohli toto požehnání přijmout.

I když byl Satan z nebe odstraněn, byl mu dán přístup do našeho světa, a to právě tam, kde mohlo být aktivováno právo volby znelíbit se Bohu. To je důvod, proč nacházíme Satana v podobě hada, který sedí na stromě poznání dobrého a zlého. Víme, že tento had je Satan, z knihy Zjevení:

Zjevení Janovo 12, 9 A byl svržen veliký drak, ten dávný had, nazývaný Ďábel a Satan, který svádí celý obydlý svět. Byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním.

Z toho, co jsme se naučili o Satanově postoji k životu ve snaze získat Adama a Evu pro své království tím, že jim prezentoval pohled na to, jak přijímáme život, který odstranil potřebu být závislý na Bohu.

Had byl nejchytřejší ze vši polní zvěře, kterou Hospodin Bůh učinil. Řekl ženě: Opravdu Bůh řekl: Nejezte ze žádného stromu v zahradě? Žena hadovi odpověděla: Z ovoce stromů v zahradě můžeme jíst. Ale o ovoci stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: Nejezte z něho, ani se ho nedotýkejte, jinak zemřete. Had ženě řekl: Jistě nezemřete, neboť Bůh ví, že v den, kdy z něho budete jíst, se vaše oči otevrou a budete jako Bůh, budete znát dobré a zlé. **1. Mojžíšova 3, 1-5**

Satan naznačil, že znelíbení se Bohu skrze odmítnutí toho, co On přikázal, nepřináší prokletí, ale požehnání; jejich oči se otevrou velkému vědění a moudrosti a budou jako bohové. Tvrdil, že nezemrou, což znamenalo, že je učil, že mohou žít dál, aniž by byli závislí na Bohu nebo aby mu důvěřovali. Mohli by důvěřovat sami sobě a svému vlastnímu úsudku.

Jak smutné, že Eva přijala radu od hada, potom šla k Adamovi a přemluvila ho, aby nedůvěřoval Bohu a věřil té velké hadově lži. Jakmile pojedli ovoce a této lži uvěřili, úplně se změnilo celé jejich vnímání Boha, sebe samých a toho, jak funguje vesmír.

Tím, že přijali tuto lež, vzdálili se Adam a Eva víře, že všechny věci vycházejí od Otce. Zavrhlí myšlenku, že jejich štěstí závisí na důvěře a podřízenosti Jemu. Tím, že odmítli splnit Boží příkaz, umrtvili natrvalo ty nejpodivuhodnější vlastnosti Božího Syna - poslušnost plnou důvěry a podřízenost. Bůh musel Adamovi a Evě ukázat, že zdráhání se podřít bylo přímým útokem na Jeho Syna a na všechno, co zastupoval. Adam a Eva zabili Božího Syna ve své mysli tím, že se vzepřeli Duchu podřízenosti, který je Duchem Božího Syna. Je třeba, abychom tento důležitý bod pochopili. Vzpurné jednání vůči Bohu je takové jednání, které zabíjí Ducha Jeho Syna, který je podstatou podřízenosti. Proto hovoří Ježíš o Luciferovi jako o vrahovi, který byl vrahem od začátku:

Vy jste z otce Ďábla a chcete činit žádosti svého otce. On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, protože v něm pravda není. **Jan 8, 44**

Všichni ti andělé, kteří Božího Syna odmítli, a kteří se v nenávisti obrátili proti němu, Jej zabili ve svých myslích. Bible jednoznačně spojuje nenávist s vraždou:

Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah; a víte, že žádný vrah nemá věčný život, který by v něm zůstával. **1. Janův 3, 15**

Oběť Božího Syna byla plánována dříve, než byla stvořena tato Země. Jedinou možností, aby vesmír pochopil, co se dělo v mysli vzbouřených andělů, bylo ozřejmit jim to. Podívej, co říká Písmo:

1. Petrův 1, 19-20 nýbrž drahou krví Krista jako beránka bez vady a bez poskvrny. On byl předem poznán před založením světa a byl na konci časů zjeven pro vás.

Bůh nebyl Satanovou vzpourou zaskočen, On na ni byl připraven. Otec a Syn se společně poradili a plánovali cestu spásy. Avšak kvůli Satanově vzpouře bylo třeba tento plán uskutečnit. Když zvolal: „*Vystoupím na výsosti oblaku, vyrovnám se Nejvyššímu*“, nebylo v jeho záměru žádného místa pro Božího Syna. Ten měl být sesazen a zničen.

Satan předal semínko své vzpoury lidské rase a Syn bude poslán, aby za ni zemřel. Kristus ve fyzickém světě vyjeví, že lidstvo ve své mysli zabilo podřízeného Božího Syna. Muselo to být otevřeně odhaleno, aby to všichni viděli. To, že byl Kristus přiveden na kříž, odhaluje hadovu práci. To je také částečně důvod, proč bylo Mojžíšovi přikázáno, aby na tyč umístil hada; akt ukřižování byl odhalením Satanových vražedných úmyslů. Nyní už nemohl dále skrývat své pravé úmysly s Kristem.

A tak, když Adam a Eva zhřešili a odmítli podřízeného Ducha Kristova, stali se spolu se Satanem spoluodpovědnými za vraždu Krista. Kristus byl v mysli Adama a Evy usmrčen.

A budou se jí klanět všichni obyvatelé země, jejichž jména nejsou od založení světa zapsána v knize života toho zabitého Beránka. **Zjevení Janovo 13, 8**

a odpadli, je nemožné znovu obnovovat ku pokání, neboť si opět křížují Syna Božího a vystavují ho veřejnému posměchu. **Židům 6, 6**

Tento akt Božího Syna byl ukázán prostřednictvím symbolu na Adamovi a Evě v následující části:

1. Mojžíšova 3, 21 A Hospodin Bůh udělal Adamovi a jeho ženě kožené suknice a oblékl je.

Kožené suknice musely být vyrobeny z kůže zvířat. Tato zvířata musela být obětována, aby Adam a Eva mohli být oděni. Adam a Eva až do okamžiku, kdy zhřešili, nepotřebovali žádné suknice. Byli oděni do Boží slávy, když jej ale zavrhl, tuto slávu ztratili. Zabití beránka bylo symbolem Božího příslibu, že pošle svého Syna, aby jim skutečně ukázal, co ve své mysli učinili. Měl jim pomoci

poznat, jak strašné je zavrhnout Boha; jak strašné prokletí přijde, když se budeme zdráhat Jemu podrobit. Odstřihne to Syna Božího - jádro podřízenosti.

A položím nepřátelství mezi tebe a ženu a mezi sítě tvé a sítě její; ono tobě rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu. **1. Mojžíšova 3, 15**

Druhého dne Jan uviděl Ježíše, jak k němu přichází, a řekl: „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa. **Jan 1, 29**

Jak úžasné je to, že se Boží Syn snížil, aby ukázal vesmíru, co to znamená vzdorovat podřízenosti; zabíjí to ducha nejcennější osoby, kterou Otec miluje - Svého Syna. Boží Syn reagoval na tragédii vzdoru neuvěřitelným ztvárněním podřízenosti, která byla tak mocná, že vesmír už nikdy nebude takový jako dřív. Právě to by bylo vesmíru zjeveno, jak vzácný je Boží Syn, a že Jej ctíme tím, že ctíme Jeho Ducha podřízenosti Otci a Jeho přikázání.

10. Shrnutí

Pečlivě jsme sledovali stopy biblického příběhu o tom, co Bůh na začátku o sobě vyjevil. Poznali jsme následující:

1. Je jen jeden pravý Bůh, kterého nazýváme Otec. Jan 17,3; 1. Korintským 8,6; 1. Timoteovi 1, 17
2. On je pramenem veškerého života a požehnání. List Jakubův 1, 17
3. Zplodil Syna ke svému vlastnímu obrazu, dal Mu všechnu moc a učinil Jej sobě rovným. Židům 1, 1-5, Žalmy 8, 12-30; Filipským 2,6; Jan 5, 26; 8, 42; Koloským 2, 9
4. Boží Syn je klíčem k Božímu království. Má životně důležité vlastnosti, kterými jsou poslušnost plná důvěry, podřízenost a požehnání. Matouš 3, 17; Žalmy 40,8; Jan 8, 29
5. Synův Duch vytéká ven (proudí) do vesmíru a žije v srdcích všech, kteří se rozhodnou podřídit se přikázáním Otce. Zjevení Janovo 22, 1-2; Jan 7, 37-38; Římanům 8, 9-10
6. Lucifer, první stvořený anděl, odmítl identitu Božího Syna a odmítl se podrobit Božímu příkazu, aby uctíval Syna. Jan 5, 22; Filipským 2, 6; Zjevení 12, 7-9; Židům 1, 6
7. Anděl Lucifer se stal Satanem a kromě sebe uvedl třetinu andělů do přesvědčení, že není nutné se podřizovat Bohu, protože máme svůj vlastní život v sobě. Zjevení Janovo 12, 4; 1. Mojžíšova 3, 4-5
8. Takové jednání, jímž se vzpíráme Božím přikázáním, je stejné jako zabít Jeho Syna – On je podstatou odevzdanosti, důvěry a poslušnosti. Jan 8, 44, Zjevení Janovo 13, 8; 1. List Janův 3, 15

9. Syn se podrobil plánu svého Otce ukázat vesmíru, co odpor vůči Němu (Otcí) ve skutečnosti dělá Jeho Synu, tím, že Jej (Syna) poslal, aby za nás zemřel. 1. Mojžíšova 3, 15; Židům 6, 6

Nyní jsme si udělali jasný biblický obrázek o Bohu, Jeho Synovi a Jejich Duchu a o tom, jak tito působí. Byla nám také představena Satanova lež o tom, odkud pochází život a o satanově vzdorném duchu. Pojdme nyní vystopovat počáteční kroky obou systémů, které se tady na Zemi vyvinuly.

11. Dvě cesty

V předchozích kapitolách jsme zkoumali podstatný rozdíl mezi myslí Boží a Satanovou.

- Boží království je založeno, aby byla zjevena posvátnost vztahů. Satanovo království se naproti tomu soustřeďuje na získání a vlastnictví moci.
- Boží království se zakládá na požehnání skrze odevzdanost, důvěru a poslušnost. Satanovo království pracuje s „požehnáním“ skrze vzdor a nezávislost na Boží autoritě.
- V Božím království je rovnost definována prostřednictvím schopnosti poznat jeden druhého. V Satanově říši je rovnost definována skrze schopnost mít postavení a úspěch prostřednictvím vnitřní síly.
- Boží království se řídí strukturou rodiny a jeho členové jsou poháněni láskou. Satanovo království se řídí různými formami struktur založených na moci a členové království jsou donucováni násilím.
- Boží království definuje hodnotu skrze charakter a vztah. Satanovo království definuje hodnotu skrze moc.

Tyto rozdíly lze shrnout následující pasáží z Bible:

Toto praví Hospodin: Ať se moudrý nechlubí svou moudrostí, ať se hrdina nechlubí svou zdatností, ať se bohatý nechlubí svým bohatstvím, ale kdo se chlubí, ať se chlubí tím, že je rozumný a zná mě, že já, Hospodin, vykonávám na zemi milosrdenství, právo a spravedlnost, protože v těchto věcech mám zalíbení, je Hospodinův výrok. **Jeremiáš 9, 23-24**

Když zkoumáme historii, zjišťujeme, že lidské názory o Bohu jsou rozděleny podle těchto dvou linií. Občas může být těžké poznat, co je rozhodujícím principem jednání, protože v Satanově království jsou vztahy užívány za účelem získání moci, proto může být řeč orientována vztahově, důraz je ale stále kladen na moc.

Tím, že Satan Evě vnuknul přesvědčení, že máme život sami v sobě, vede nás přirozeně k tomu, abychom sami sebe považovali za bohy. S tímto poznatkem

jsou mnohá lidská pojetí Boha vlastně odrazem lidských vlastností a schopností. To je velmi zřetelně vidět v řecké mytologii a v jejím popisu Dia, krále bohů; Afrodity, bohyně lásky a krásy; Apolla, boha hudby, medicíny a zdraví; Area, boha války. Tito bohové jsou většinou zbožštěním lidských vlastností a v podstatě je to jen pouhé sebe uctívání, jak je Satan slíbil Evě v zahradě Eden.

Chtěl bych začít náš příběh srovnáním dvou biblických postav, které jsou jasnými příklady těchto dvou systémů: Abrahama a Nimroda.

12. Základy Babylonu

Dříve než přistoupíme k příběhům o Abrahamovi a Nimrodovi, podívejme se krátce na příběh, který k nim vede.

Prvním ovocem přijetí Satanovy lži byl strach. Všimni si, co o tom říká Písmo:

Hospodin Bůh zavolal na člověka a zeptal se ho: Kde jsi? On odpověděl: Slyšel jsem tvůj hlas v zahradě a bál jsem se, protože jsem nahý; proto jsem se schoval.

1. Mojžíšova 3, 9-10

Jelikož Adam přijal tuto lež, uvěřil, že má život sám v sobě. Problém byl, že si nyní uvědomoval, že Bůh je větším a mocnějším pramenem života než on. To způsobilo jeho strach. Když Adam ještě nevěřil v život v sobě samém a šťastně věřil tomu, že Bůh je milující Otec, který mu dal vše, nemohl takový strach nikdy vzniknout. Prvním plodem lži je STRACH.

Dalším ovocem lži byla pýcha. Když byl Adam tázán, co udělal, nedokázal přiznat, že jednal špatně. Jeho pýcha mu to nedovolila.

I řekl: Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst? Člověk odpověděl: Žena, kterou jsi dal, aby byla se mnou, ta mi dala z toho stromu, a já jsem jedl. **1. Mojžíšova 3, 11-12**

Adam obvinil svou ženu. V Božím systému by si byl Adam vzpomenu na to, že na něm jakožto na hlavě svého domova spočívá veškerá odpovědnost za to, co se v jeho rodině děje. Tím, že obvinil svoji ženu, se prozradila lež, že věřil, že jeho žena má uvnitř sebe moc ovlivnit jeho chování. Proto ji mohl obvinít a nepřijmout žádnou odpovědnost. Je pravda, že Eva Adama pokoušela, ale on udělal vlastní rozhodnutí a byl proto za ně odpovědný. To ale neuznal. To je druhý plod lži - PÝCHA.

Tyto dva plody lži tvoří semínko základů Babylonu.

A následovaly další plody. Adam a Eva přiznali svou chybu, ale zůstalo v nich semínko vzpoury, které přešlo na jejich syny Kaina a Ábela. Ábel ctil podřízeného Ducha Kristova a pokorně následoval Boží plán, který Bůh stanovil, aby obnovil lidskou rasu, aby lidé znovu plně přijali Jeho Syna. Kain sice Boha uznal, ale zdráhal se následovat Boží plán. Zde je třetí plod: ODPOR. Změnil způsob

uctívání, přizpůsobil jej sobě a ignoroval oběť beránka. Ábel prosil svého bratra, aby Boha uctíval tak, jak jim to bylo ukázáno, ale Kain odmítl poslouchat. Kain setrval ve svém vzdoru, až jej nakonec Satan přivedl k tomu, že ve zlosti svého bratra násilně připravil o život. Zde jsou další plody: HNĚV, NENÁVIST a VRAŽDA. Vražda spáchaná na Ábelovi byla vyjádřením Satanových myšlenek vůči Kristu. Jemný podřízený Ábel byl sražen svým bratrem ovlivněným Satanem jako první důkaz násilných emocí vůči Kristu, které byly ukryty hluboko v Satanově srdci.

Jak jsme již dříve zmínili, duch odporu nám bere pocit Božího požehnání a uznání. Bez Božího požehnání se cítíme nejistí a bezcenní. Kain se protivil naléhání svých rodičů, vzdoroval též naléhání svého bratra, a vzepřel se i naléhání Boha. Čím větší byl Kainův vzdor, tím větší byla nejistota a bezcennost, které následovaly. Když Bůh proklel Kaina, nebylo to něco, co na něj Bůh seslal, ale byl to spíše přirozený důsledek odporu, strachu, nejistoty a bezcennosti.

A nyní budeš proklet a vyvržen ze země, která otevřela svá ústa, aby ze tvé ruky přijala krev tvého bratra. Když budeš obdělávat zemi, již ti nevydá svou sílu. Budeš na zemi bezdomovcem a tulákem. **1. Mojžíšova 4, 11-12**

Pojmy bezdomovec a tulák v nás vzbuzují pocit NEJISTOTY, NESTÁLOSTI a ZBYTEČNOSTI. To jsou další plody: NEJISTOTA, NESTÁLOST, BEZCENNOST.

Poté, co Adam a Eva ztratili Ábela, dal jim Bůh jiného Syna - Šeta. Ten ještě více projevoval stejně pokorného ducha, jakého měli Adam i Ábel. Tak vznikly z Adama dva kmeny; Šetův rod, naplněn pocitem požehnání Otce skrze podrobení se Jeho přikázáním, ten byl známý jako Boží synové. A dále Kainův rod, ten byl zase naplněn plody vzdoru a bezcennosti a který byl znám jako synové a dcery lidí.

Satan tohle věděl, protože Bůh zformoval mezilidské vztahy v rodinách, kde se děti rodily na svět plně závislé na svých rodičích. Tato situace by děti mohla naučit závislosti na Bohu. Klíčovou osobou v rodině, která by učila děti vzácné vlastnosti, jakou je oddanost, byla matka. Satan pokoušel Boží syny, aby se snažili ženit se s lidskými dcerami. Kainovy dcery byly naplněny duchem svých otců: strachem, pýchou, vzporou, hněvem a nenávistí. Všechno toto zlé ovoce bylo skryto v srdcích žen, které se naučily, jak svůj zevnějšek zkrášlovat. Boží synové tak nerozpoznali jejich charakterové vlastnosti a tyto ženy si brali. Z takových spojení vzešli ti nejhorší tyraní. Bible je nazývá obry: tento význam je spojen spíše s obrovským egem a úsilím po získání moci.

Když se lidé začali na zemi množit a rodily se jim dcery, synové Boží viděli, že lidské dcery jsou hezké, a brali si za ženy všechny, které si přáli. A Hospodin řekl: Můj duch nebude v člověku přebývat navěky, protože je tělo. Jeho dnů bude sto dvacet let. V oněch dnech byli na zemi obři -- a také potom, když synové Boží vcházeli k lidským dcerám a ty jim rodily; to jsou ti dávní hrdinové, věhlasní

muži. I viděl Hospodin, jak mnoho je na zemi lidského zla, a že všechno zaměření úmyslů jejich srdce je napořád jenom zlé. **1. Mojžíšova 6, 1-5**

Během krátké doby byl milující pokorný duch Ježíše ze srdcí Božích synů vymazán a myšlenky téměř všech byly neustále zlé. Bůh stáhl svého Ducha zpět a dovolil, aby potopa ukončila špatnosti, ničení a násilí. Zasáhl kvůli zlobě otců až do třetího a čtvrtého pokolení. Bůh začal znovu s Noemem a jeho rodinou, ale Satan si brzy našel přístup skrze Cháma, aby položil základy království Babylon. Chám byl ovlivněn zlými muži starého světa, a když jednoho dne našel svého otce nahého a opilého ve svém stanu, obtěžoval ho a udělal něco odporného. Tak odporného, že ovoce bezcennosti, nejistoty a vzdoru způsobilo - že aby se vypořádali se zvýšenou nejistotou a strachem - dosáhli jeho potomci nových výšin dominance, vlády a strachu.

Nimrod byl vnuk Cháma. Bible o něm říká toto:

Kuš pak zplodil Nimroda. On první se stal hrdinou na zemi. On byl mocný lovec před Hospodinem; proto se říká: Mocný lovec před Hospodinem jako Nimrod. Počátkem jeho království byl Babylon, Erech, Akad a Kalné v zemi Šineáru. **1. Mojžíšova 10, 8-10**

Slovo *mocný pán* znamená mocný tyran. Nebylo tu nic, co by bylo v Nimrodově mysli podřízeného. Je to první muž v Bibli, který převzal titul krále, a který je popisován, jak zřizuje své království bez jakéhokoli potvrzení od Nebeského Boha. Prvním městem v jeho království byl Babel neboli Babylon. Když jsme nyní položili základy Nimrodova charakteru, můžeme nyní zkoumat prvky náboženství, které založil.

Pro hlubší analýzu této problematiky je k dispozici kniha „Life Matters (Otázka života)“ v tištěné podobě nebo je zdarma ke stažení na stránce www.maranathamedia.com

13. Podstata Babylonu

Když vezmeme v úvahu všechny faktory, které tvoří tuto složitou postavu jménem Nimrod, můžeme téměř odhadnout, jaký způsob uctívání by vyvinul. V duchu vzdoru by to bylo něco, co je zcela v rozporu s tím, co o Bohu zjevuje Bible, a přesně to je to, co Nimrod vytvořil. Zde je citát historika Josepha Flavia, který formuluje základy Nimrodovy filozofie:

„Teď to byl Nimrod, kdo je k takové urážce a pohrdání Bohem navedl. Byl to vnuk Chámův, syna Noeho, udatný muž s velkou silou v rukou. Přesvědčil je, aby tuto sílu nepřipisovali Bohu - jakoby to, že jsou šťastni pocházelo z Jeho prostředků - ale přesvědčil je, aby věřili, že je to jejich vlastní odvaha, která jim zajistila štěstí. Změnil také pozvolna vládu v krutovládu, protože neviděl jiné cesty, jak lidi odvrátit od bázně před Bohem než je uvést do stálé závislosti na své moci...“

Josephus Antiquitates, svazek 1., kapitola 4, úryvek 2

Nimrod rázně odmítl Boží požehnání tím, že se rozhodl pro lež hadovu. Zvolil si, že se soustředí na moc místo na charakter. Učil lidi, aby hleděli sami na sebe právě tak, jak to naučil Satan Adama a Evu. Tato filozofie měla dramatický vliv na strukturu rodiny. Všimni si, co říká jeden historik:

Autorita bývalých vládců zůstávala v atmosféře příbuzenství a vzestup těchto vůdců byl obrazem rodičovského vlivu. Naproti tomu Nimrod byl vladař území a lidí, jen dokud byli jeho obyvateli, nehledíce na osobní vazby. Až doposud existovaly kmeny - rozvětvené rodiny - společnost; a nyní tu byl jeden národ, jedna politická společnost - stát. **A. T. Jones 'Empires of the Bible', 1904, str. 51**

V dřívějších dobách sloužil patriarchální systém výhradně k tomu, aby posílil princip požehnání skrze poslušnost vůči rodině, jejíž hlavou byl otec, a o kterou pečovala matka. Nimrod toto všechno změnil a vytvořil zaměření na vůdce teritoria s hmotným majetkem, jakým jsou výnosy ze sklizně, půda a budovy. Rodiny žily kočovným životem a vládl v nich pocit příbuzenství. Autorita byla založena na respektování vztahů. Nimrod velel prostřednictvím strachu z moci a skrze tyranii přiměl lidi, aby mu sloužili.

Nimrod udělal další krok, který bere dech, aby totálně zničil Boží obraz ve vztahu muže a ženy. Nimrod se oženil se svou matkou. Manželský vztah tohoto druhu má ke vztahu Otce a Syna tak daleko, jak jen je to možné.

Když Nimrod zemřel, jeho žena/matka Semiramis tvrdila, že se převtělil do Slunce, a že je nyní jejich ochráncem a živitelem. Semiramis se nyní stala klíčovým pojítkem mezi fyzickým a duchovním světem. Proto ji nazývali „Královna nebes“ (Jeremiáš 7, 18). Spojením s ní bylo vaší vstupní branou, abyste se dostali pod Nimrodovu ochranu a moc. Tento systém uctívání vzkvétal a systémy uctívání slunce se ujaly v mnoha částech tehdy známého světa. Den slunce se stal nejvýznamnějším dnem týdne pro uctívání, na rozdíl od zvláštního požehnání Božího Syna, které přichází během soboty (1. Mojžíšova 2, 3). Semiramis měla syna jménem Tamúz. Aby si zajistila svou pozici, tvrdila, že jej počala skrze přímý kontakt se slunečními paprsky - Nimrodem. Nimrod byl nyní znovuzrozen v Tamúzovi. Tento proces reinkarnace byl spojen s jarní regenerací a s uctíváním přírody. Svátek pláče pro Tamúza nastal, jakmile skončily dny šťavnaté jarní zeleně a léta. Toto uctívání symbolizoval obraz (matky) Madonny, která drží své dítě.

Přivedl mě ke vchodu do brány Hospodinova domu, která směřuje k severu, a hle, tam sedí ženy a oplakávají Tamúza. **Ezechiel 8, 14**

Skrze Semiramidu se ujalo učení o nesmrtelnosti duše a zbožštění lidstva v osobě Nimroda, uctívání moci a vykonávání různých rituálů, aby přinesly déšť a úrodnost. To všechno bylo částí babylonských mystérií. Protože se stala Semiramis portálem pro získání moci Nimrodovy, vyvinul se rituál, kdy muž, který se sexuálně spojil s nějakou ženou, mohl tuto moc přijmout. Tak vzniklo

vykonávání chrámové prostituce a uctívání slunce včetně sexuálního obcování, jakožto část bohoslužby. Není těžké uhodnout, že tento způsob uctívání bez silné rodinné vazby byl pro smyslné (tělesné) srdce považován za velmi atraktivní.

Když se stane touha po moci naším největším cílem, nejsou už identity těch, od kterých jsme tuto moc chtěli, více důležité. Toto je důležitý bod. Identita osoby je důležitá jen v rodinném systému, ve kterém hraje vztah centrální úlohu. Babylonský systém uctívání se řídil konceptem tří osob, které spolu byly tajemně spojeny. Protože byl Nimrod synem Semiramidy, ale zároveň i jejím manželem, a potom byl údajně znovuzrozen v Tamúzovi, splývají skutečné identity jednotlivců v mysteriózního boha ve třech osobách. Jak jsme právě řekli, není důležité znát skutečnou identitu, pokud je moc stěžejním bodem vašeho uctívání. To je zcela v protikladu k uctívání nebeského Boha. Je životně důležité znát identitu Otce a Syna, abychom mohli přistupovat k radosti a požehnání jejich vztahu. Jejich identity nesmí být nikdy zchaotizovány, smíchány nebo činěny záhadnými. Kdekoli se toto děje, můžeme si být jisti, že je uctíván mocný bůh, kterého stvořil Satan, nikoli Otec a Syn, o nichž hovoří Bible.

Jak z mé vlastní zkušenosti, tak ze zkušenosti těch, se kterými jsem v rámci křesťanských setkání hovořil, jsem nacházel velký chaos v tom, kdo je vlastně v některých biblických textech míněn, a ke komu se skutečně v modlitbě obracíme. Častokrát jsem slýchal, jak lidé v tomto vyjadřovali svůj zmatek, když se ptali, ke komu se vlastně mají modlit, protože nechtějí nikoho urazit tím, že ho vynechají. Tento zmatek přichází přímo z babylonského systému a prozrazuje spíš touhu po moci než hledání Otce a Syna a Jejich charakteru. To se děje zcela nevědomě u toho, kdo hledá, ale to, co by je mělo učit, je vede k tomuto mysterióznímu chaosu. Babylonský systém byl ustaven naoko za účelem ctít a milovat Boha, zatímco byl ve skutečnosti prostředkem k tomu, aby byl Bůh zapomenut, a aby na jeho místo byl dosazen člověk.

I když je historie plná informací o babylonském uctívání slunce, jsou klíčové body, které hledáme, filozofickým základem ve vztahu k tomu, co Bible odhaluje o Bohu. Uctívání Nimroda, Semiramidy, Tamúza je zaměřeno na následující principy, kterými jsou:

1. víra ve vrozenou nesmrtelnost
2. moc a síla vycházejí z nitra člověka
3. odmítnutí systému, v němž má Otec vedoucí postavení a může požehnat, ve prospěch systému se vztahem diktátor/tyran - matka/syn
4. perverzní rodinné vztahy
5. výstavba měst a soustředění se na získávání území a statků

Tento systém je naplněním Satanova slibu, že člověk bude jako Bůh znát dobré a zlé. Každý systém uctívání, který vykazuje některou z těchto vlastností, je nanejvýš ovlivněn Satanovým královstvím. Vzpomeňme si na to, že tento způsob uctívání vznikl přímo ze strachu, pýchy, vzdoru a sexuální perverze, což zcela odporuje Bohu, který je zjeven v Bibli.

14. Linie odpadnutí

Je poučné, když si všimneme kroků, které Nimrod a jeho společníci podnikli ve formování svého pohledu na Boha. Apoštol Pavel podává velmi výstižnou analýzu této časové periody a jejího dopadu na lidstvo. Budeme ji používat jako rámec pro naše pojednání.

Na začátku stvořil Bůh člověka ke svému obrazu. To jsme zkoumali v kapitole „Stvoření k Jeho obrazu“. Část důvodu, proč Bůh stvořil člověka tak, jak jej stvořil byl, aby naučil vesmír více o vztahu mezi sebou a svým Synem. Všimni si, jak to Pavel formuluje:

Protože to, co lze o Bohu poznat, je jim zřejmé; Bůh jim to zjevil. Jeho věčnou moc a božství, ačkoli jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa jasně vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže jsou bez výmluvy. **Římanům 1, 19-20**

Dává tedy smysl, že Satan napadá přímo vztah mezi manželem a manželkou ve snaze zabránit tomu, že Bůh bude skrze tento vztah pochopen. Pavel jde zběžně po stopách Nimroda a my sledujme jeho jednotlivé kroky:

Ačkoli poznali Boha, neoslavili ho jako Boha ani mu neprojeví vděčnost, nýbrž upadli ve svých myšlenkách do marnosti a jejich nerozumné srdce se ocitlo ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale stali se blázny. Zaměnili slávu neporušitelného Boha za zpodobení obrazu porušitelného člověka, ptáků, čtvernožců a plazů. Proto je Bůh skrze žádosti jejich srdcí vydal do nečistoty, aby navzájem zneuctívali svá těla; vyměnili Boží pravdu za lež, kořili se a sloužili tvorstvu více než Stvořiteli, jenž je požehnaný na věky. Amen. **Římanům 1, 21-25**

Nimrod, jakožto vnuk Chámův, si byl dobře vědom existence Nebeského Boha. Když ale přijal lež, že moc přichází zevnitř a nikoli od Boha, přestal Boha velebit nebo být vděčný za Boží požehnání. Toto vedlo jej a jeho společníky k mylnému nebo marnivému dojmu o tom, kdo byli. Role mužů a žen pečlivě určené Bohem byly zcela překrouceny a pervertovány a odštířeny od pramene nebeského požehnání. Sladkému oddanému Duchu Božího Syna bylo zabráněno, aby vstoupil do jejich příbytků, a jejich mysl byla zatemněna. Takzvaná emancipace žen a nová sexuální svoboda byly považovány za pokrokové a moudré, ale udělalo to z nich pošetilce.

Zaznamenali jsme, že Semiramis po smrti Nimroda tvrdila, že Nimrod je nyní bohem převtěleným do Slunce. Představa Boha byla nahrazena představou pomíjivého člověka. Člověk byl zkažen ve vnímání toho, odkud se jeho život vzal,

a také ve vnímání vztahu muže a ženy. Falešnost uctívání ženství, aby byl získán přístup k Nimrodově moci, znovuzrození Nimroda v Tamúzovi a z toho pramenící uctívání přírody, které zahrnovalo ptáky, čtyřnohá zvířata a plazy, to všechno sloužilo k tomu, aby byl Boží obraz v člověku překroucen, a aby se pravda Boží proměnila v lež.

Bohem Babylonu bylo v podstatě uctívání a honba za mocí. Jak jsme již prohlásili dříve, honba za mocí se stará jen málo o totožnost uctívaných bytostí, jejich charakter je méně důležitý než jejich moc. Tajemné prolínání identit Nimroda, Semiramidy a Tamúza ovlivnilo přímo identity mužů a žen a jejich vzájemné vztahy. Sexuální akt se stal důležitějším než identity, které ho provozují, a jeho symbolika dostala zcela jiný význam.

Proto je Bůh vydal do potupných vášní. Jejich ženy vyměnily přirozený styk za nepřirozený a stejně i muži zanechali přirozeného styku s ženou a ve své touze se rozpálili jeden k druhému, muži s muži páchají hanebnost a sami na sobě dostávají zaslouženou odplatu za svoje poblouzení. Právě tak, jako neuznali za dobré poznávat Boha, vydal je Bůh jejich neosvědčené mysli, aby dělali, co se nesluší. **Římanům 1, 26-28**

Homosexualita je přirozeným vývojem babylonského způsobu uctívání. Sexuální akt se stal prostředkem k získání moci těch, se kterými jej člověk vykonává, jak je patrné u Semiramidy strážné. Koncepce vůdcovství a podřízenosti už není dále důležitá. Biblický smysl toho, co je mužské a co ženské, je ztracen ve snaze o sebe uctívání a moc. Pavel pak popisuje konečný výsledek:

Jsou naplněni veškerou nepravostí, smilstvem, ničemností, chamtivostí, špatností, jsou plni závisti, vraždy, sváru, lsti, zlomyslnosti, jsou donašeči, pomlouvači, Bohu odporní, zpupní, domýšliví, chlubití. Vymýšlejí zlé věci, neposlouchají rodiče, jsou nerozumní, věrolomní, bezcitní a nemilosrdní. Ačkoliv poznali Boží ustanovení, že ti, kdo dělají takové věci, jsou hodni smrti, nejenže je sami činí, ale dokonce to schvalují i jiným, kteří je dělají. **Římanům 1, 29-32**

Lidé se diví, proč je na světě tolik násilí, nenávisti a nemorálnosti. List Římanům 1 zřetelně ukazuje, jak to funguje a proč to takto funguje. Souhrnně se jeví linie odpadnutí následovně:

1. zapomínáním, že všechn život a všechn požehnání přichází od Otce a Jeho Syna,
2. vírou, že člověk má vlastní zdroj života sám v sobě
3. zničením rodinné jednotky, která uchovává principy požehnání skrze vedení a podřízenost
4. perverzní sexualitou

5. zintenzivněním pocitů bezcennosti, strachu, pýchy, hněvu, nenávisti a vraždy skrze nedostatek požehnání

6. projekcí zničených mezilidských vztahů na Boha, což znamená zastření identit a vyznávání moci před charakterem

To je proces, který je převzat z Babylonu. Bible pokládá Babylon za mnohem víc než jen za fyzickou světovou říši. Reprezentuje nejagresivnější a nejnásilnější útok na lidského ducha, který byl kdy podniknut. Jeho moc zotročit mysl je dech beroucí a lstivost, se kterou působí, alarmující. Metody a formy jeho konání jsou různé. Sílu jeho řetězů není možné prolomit, jakmile je člověk jednou chycen, až na případ...

Až na případ, kdy nás poučí příběh o Abrahamovi. Příběh Abrahama je důležitým vyprávěním o tom, jak je možné uniknout z Babylonu. Abraham pocházel ze země Babylon, jeho rodina se podílela na babylonském uctívání, kterému Abraham unikl. Je moc důležité, že Pavel začíná list Římanům tím, že mluví o Boží moci v evangeliu a potom o detailech tohoto procesu v životě Abrahamově.

Římanům 1, 16-18 Nestydím se za evangelium, neboť je to Boží moc k záchraně pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale i pro Řeka. V něm se zjevuje Boží spravedlnost z víry k víře, jak je napsáno: „Spravedlivý z víry bude živ.“ Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří v nepravosti potlačují pravdu,

Římanům 4, 16-21 Dědictví je proto z víry, aby bylo podle milosti, a aby bylo toto zaslíbení platné pro veškeré potomstvo, nejen pro ty, kdo jsou ze Zákona, ale i pro ty, kdo jsou z víry Abrahama, jenž je otcem nás všech, jak je napsáno: „Ustanovil jsem tě za otce mnohých národů.“ Je otcem před tím, jemuž uvěřil, před Bohem, který oživuje mrtvé a povolává to, co není, jako by bylo. On proti naději na základě naděje uvěřil, že se stane otcem mnohých národů podle toho, co je řečeno: „Tak bude tvé potomstvo.“ A neochabl ve víře, ani když mu bylo asi sto let; ačkoliv pohleděl na své již umrtvené tělo a na odumřelé lůno Sářino, nezačal v nevěře o Božím zaslíbení pochybovat, ale byl posílen ve víře, když vzdal slávu Bohu, a nabyl pevného přesvědčení, že to, co Bůh zaslíbil, je mocen i učinit.

Příběh o Abrahamovi a jeho útěku z Babylonu je srdcem Kristova evangelia. Je to tento příběh, kterému se věnujeme jako dalšímu v pořadí, abychom se naučili, jak může být proces těchto šesti kroků linie odpadnutí zvrácen, aby byly řetězy Babylonu přetrženy, a abychom mohli zvolat: „Babylon padl“.

15. Povolání z Babylonu

Mystické modlářské uctívání Babylonu se stalo téměř celosvětovým.

Babylon byl zlatým kalichem v Hospodinově ruce, opíjel celou zemi. Národy pily z jeho vína, proto národy zešilely. **Jeremiáš 51, 7**

Babylonským vínem se rozumí mystické učení o Bohu, které máte mysl stejně jako víno při opilosti. Toto učení rozbíjí rodiny, odděluje nás od požehnání našeho Nebeského Otce a vytváří hluboký pocit bezcennosti, hněvu a nejistoty včetně zoufalé touhy po moci.

Babylon způsobil, že se rodinně založené kočovné kmeny proměnily v územní státy, které musely být chráněny armádami. Z malých vesnic se stala velká města obehnaná hradbami, aby mohla být lépe chráněna. Musel být vyvinut daňový systém, aby mohly být financovány potraviny a zbraně pro armády. Zdanění vyžadovalo násilnou královskou vládu, aby bylo zajištěno, že daně budou také zaplacený. Srdce mužů, kteří byli neustále vystavováni krveprolití a stále déle pryč od svých rodin, se zatvrdila. To vedlo ve spojení s nemorálními praktikami uctívání k silnému nárůstu prostituce, která zničila rodinné jednotky a s ženami se nezacházelo o moc lépe než se skotem, pokud to ovšem nebyly chrámové prostitutky. O ty bylo dobře postaráno.

Tento proces byl cele částí Satanova plánu překroutit Boží obraz v lidech, oloupit je o jejich důstojnost a učinit z nich otroky pro jeho vlastní účely v jeho válce proti Bohu. Bůh na to reagoval milosrdnou láskou a povolal muže, aby znovu zřídil rodinné království založené na požehnání Otce a na obnovení té nejvzácnější charakteristiky: starostlivé podřízené manželky, která učí další generaci podřizovat se Otci a Jeho Synovi. Abraham neboli Abram, jak byl původně znám, žil krátce po Nimrodovi. Některé důkazy dokonce naznačují, že se jejich životy překřížily, když babylonské náboženství ovládlo značnou část země.

Hospodin řekl Abramovi: Odejdi ze své země, ze svého příbuzenstva a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu. A učiním tě velkým národem, požehnám tě a tvé jméno učiním velkým, a buď požehnáním! Požehnám těm, kdo žehnají tobě, a na toho, kdo tě proklíná, uvedu prokletí. V tobě budou požehnány všechny čeledi země. **1. Mojžíšova 12, 1-3**

Místo, ze kterého Abram vyšel, se nacházelo přímo v srdci Nimrodovy světové říše, byla to Chaldea.

1. Mojžíšova 11, 26-28 Terach žil sedmdesát let a zplodil Abrama, Náchora a Hárana. Toto je rodopis Terachův: Terach zplodil Abrama, Náchora a Hárana. Háran zplodil Lota. Háran zemřel před svým otcem Terachem ve své rodné zemi v chaldejském Úru.

Bůh musel Abrama odvést z jeho domova, kde strávil dětství, aby přerušil myšlenkové pochody a náboženské praktiky. Bůh by požehnal Abramovi, pokud by si tento byl vědom rodinného království založeného na vztahu Otce se Synem. Bůh zpomalil Sárinu schopnost rodit děti, dokud se oba tyto principy dobře nenaučili.

Bůh učinil Abrama požehnáním tím, že ho učinil příkladem pro to, jak by měla rodina fungovat. Všichni ti, kteří přijali rodinné principy Abrama a Sáry, našli klíč k přijímání požehnání Nebeského Otce do svých srdcí a k tomu, aby jim byl dán pocit, že jsou milováni pro to, kdo jsou a ne pro to, jakou moc mají. Velké království, které bylo Abramovi přislíbeno, bylo podmíněno jasnou rodinnou strukturou.

Abraham se jistě stane velikým a mocným národem a budou v něm požehnány všechny národy země. Neboť jsem se s ním sblížil, takže přikáže svým synům a svému domu po sobě, aby zachovávali Hospodinovu cestu a konali spravedlnost a právo, aby Hospodin Abrahamovi naplnil to, co o něm řekl. **1. Mojžíšova 18, 18-19**

Výraz „Neboť jsem se s ním sblížil“ vyjadřuje cit pro velmi úzký vztah mezi Bohem a Abrahamem, ve kterém ho Bůh učil, jak se má starat o ženu a děti. Vysvětlil mu, že od začátku bylo určeno, aby manžel a otec byli cestou pro Nebeského Otce, aby tento vylil své požehnání ze svého zalíbení v nich. Nejen, že byli manžel a otec vybaveni fyzickým semenem, které bude vyživováno jeho ženou, aby z něj vyrostly děti, ale bylo mu dáno také duchovní símě, aby dalo jeho ženě smysl pro uznání a lásku a dětem cílevědomost a smysl pro rozpoznání hodnot. Poslechni si, co o tom říká kniha Přísloví:

Korunou starců jsou vnuci, okrasou synů jejich otcové. **Přísloví 17, 6**

Abrahamova schopnost požehnat své ženě a svým dětem téměř zcela závisela na Sárině podřízeném duchu; Abraham měl jen takovou autoritu, jakou mu dávala Sára. Čím více se modlila za vedení svého manžela a s důvěrou prosila, aby mu Bůh požehnal správnými slovy a rozhodnutími a podřizovala se a důvěřovala manželovu slovu, tím více děti viděly, že to, co řekl, bylo moc důležité. Děti hledí na svou matku, aby zjistily, jak důležité a mocné je slovo jejich otce. Apoštol Petr nám říká, jak se Sára naučila nahlížet na svého muže:

Tak se kdysi zdobily i svaté ženy, které doufaly v Boha a podřizovaly se svým mužům; jako Sára poslouchala Abrahama a nazývala ho pánem. Vy jste se staly jejími dcerami, jednáte-li dobře a nedáte-li se ničím zastrašit. **1. Petrův 3, 5-6**

Vzhledem k tomu, že Abraham a Sára přišli z Babylonu, měli se hodně co učit. Na své cestě dělali chyby, což znamenalo, že Izákovo narození ze Sáry bylo značně zpožděno. Po mnoha zkouškách a lekcích byli Abraham a Sára schopni dovolit Bohu, aby požehnal Izáka Duchem svého Syna tak mocně, že Izák byl dokonce svolný podstoupit smrt, tak jako byl svolný Ježíš k tomu, aby byl ukřižován. Také Abraham se naučil vážit si ducha podřízenosti tím, že se rozhodl věřit Bohu i tehdy, když se to zdálo být nemožné.

Po těch událostech se stalo, že Bůh Abrahama zkoušel. Řekl mu: Abrahame! On odpověděl: Tady jsem. Bůh řekl: Nuže, vezmi svého syna, svého jediného, jehož miluješ, Izáka, a jdi do země Mórija. Tam ho obětuj jako zápalnou oběť na jedné z

hor, o níž ti povím. Pak vztáhl ruku a vzal nůž, aby zabil svého syna. Vtom na něho zavolal Hospodinův anděl z nebes: Abrahame, Abrahame! Odpověděl: Tady jsem. I řekl: Nevztahuj ruku na chlapce a nic mu nedělej, protože teď jsem poznal, že jsi bohabojný a že jsi mi neodepřel svého syna, svého jediného. **1. Mojžíšova 22, 1-2, 10-12**

Žasneme nad tím, že Bůh byl schopen během života jednoho muže vymazat zotročující mystický babylonský systém z jeho ducha a navrátit jej k uctívání pravého Nebeského Boha. Abrahamova cesta z Babylonu je významná vzhledem k naší vlastní cestě dnes. Pravý Nebeský Bůh a Jeho Syn nás volají zpět od falešných bohů tohoto světa a volají nás k sobě do svého vztahově založeného rodinného království, kde naše hodnota vychází z našich rodinných vztahů a nikoliv z věcí, které dokážeme.

Zásady uvedené v této brožuře jsou rozvedeny v knize s názvem „Life Matters“ (Otázky života) vydavatelství maranathamedia.com. Obstarejte si, prosím, kopii této knihy, je v ní zevrubně vysvětlen rodinný systém žehnání, který jednoduše vítězí nad Satanovým královstvím díky správnému chápání Boha a Jeho Syna.

Moudrost Boží

Kdo má Syna, má život. Proč tomu tak je? Protože v Božím Synu přebývá ryzí srdce Syna, který je poslušný svého Otce. Dělá vždy to, co se líbí Otci. Má také Otcovo požehnání a Jeho hlubokou náklonnost. Synovo srdce zcela spočívá v Otcově lásce.

Je to moudrost Boží, která sdílí Ducha Jeho milovaného Syna s vesmírem; sladký, laskavý a poslušný Duch, který miluje přikázání svého Otce. Kristus je moudrost Boží a jistotou vztahově orientovaného království plného lásky.

Tento laskavý líbezný Duch proudí od Božího trůnu skrze strom života. Satan odmítl Božího Syna a Jeho mírného Ducha. Satanův vzdorný duch vedl válku s líbezným, pokorným a poslušným Duchem Božího Syna. Tento duch vzdoru přešel na lidstvo. V Kristově oběti je nám tento mírný duch znovu nabízen. Tajemství, jak mít Ducha, spočívá ve vědomí, kdo jsou Otec a Syn, neboť toto je věčný život, znát Otce a Syna a pít z pramene živé vody, která vytéká z trůnu Božího a Beránkova.